

Valentino dienos vakaras

23.59

Pritupiu ir užsitraukiu ant veido gobtuvą. Raudonplaukė mergina priešais mane paspartina žingsnį. Žino, kad ją seka. Stengiuosi neatsilikti. Noriu tik pasikalbėti su ja, bet iš judesių suprantu, kad mergina persigandusi. Už nugaros išgirstu duslius žingsnius, sulėtiniu tempą. Atsisuku ir matau, kad mūsų link dar kažkas skuba.

Neįžiūrėdama veido žinau, kas ten.

Ten jis.

Mano širdis krūtinėje ima smarkiau daužytis, ji pumpuoja kraują taip intensyviai, kad pajuntu ant kojos pulsuojančią žaizdą. Atsitraukiu į šešėlį ir laikiu, kol tas vyras praeis. Jis pasuka už kampo, ir aš pastebiu, kaip jo kūno kalba pasikeičia pamačius moterį priekyje. Atpažįstu jo figūrą, jo kūno linkius, gerai žinau, ką jis ketina daryti. Slenku iš savo slėptuvės. Žengiu prie to vyro, nepaisydama gresiančio pavojaus. Nuo manęs dabar priklauso tik mano veiksmai, bet ne likimas.

ANKSČIAU

1

SEIFARĖ

Esu Seifarė Medoks. Man septyniolika.

Mano tėtis beveik grynakraujis velsietis, mamos giminė — iš Trinidado, Malaizijos ir Prancūzijos. Bandantiems niekada nepavyksta atspėti mano kilmės. Jei kas paklausia tiesiai, sakau, kad esu mišrūnė, ir tiek kalbų. Koks kieno reikalas, kas su kuo miegojo. Tai tik mano problema, ar ne taip?

Esu Čok Farmo vidurinės mokyklos paskutinės klasės moksleivė, mokausi matematiką, fiziką ir biologiją, esu tikra moksluokė. Dar nežinau, ką veiksiu baigusi mokyklą, bet visi tikisi, kad stosiu į universitetą, nors pati labiau norėčiau dirbti zoologijos sode arba tapti šunų kirpėja.

Gyvenu daugiabutyje Alfredo kelyje, devintame aukšte, trijų kambarių bute. Namas tiesiai priešais mokyklą, į kurią neinu, nes ji dar nebuvo pastatyta, kai pradėjau lankyti vidurinę.

Mano senelė mirė prieš pat man gimstant, mama — neilgtrukus po to, tėtis niekada manimi nesidomėjo, o senelis mirė prieš kelis mėnesius. Taigi dabar gyvenu su dėde.

Jis vos dešimčia metų už mane vyresnis, jo vardas Aronas, ir rūpinasi manimi kaip tikras tėvas. Dėdė dirba lažybų kontoroje darbo dienomis nuo devintos iki penktos, o savaitgaliais uždarbiauja tvarkydamas žmonėms sodus ir kiemus. Aronas tikriausiai yra geriausias žmogus pasaulyje. Turiu dar vieną dėdę, jo vardas Li ir jis gyvena Esekse su žmona ir dviem

mažomis dukromis. Taigi, mūsų giminėje yra daugiau moterų, bet artimai draugauti su jomis aš jau per didelė.

Augau dviejų vyrų kompanijoje, dėl to mano santykiai su merginomis nėra labai geri. Jei tiksliau, man geriau sekasi draugauti su vaikinais. Vaikystėje daug laiko praleisdavau su berniukais, dėl to mane vadino nutrūktgalve, nors nemanau, kad kada nors tokia buvau. Bet tada pradėjau keistis, pasidariau „graži“ (pati nemanau, kad esu graži, tiesiog visi, kuriuos sutinku, taip sako), berniukai nebenorėjo manęs savo kompanijoje, man esant šalia, pradėjo elgtis keistai. Dėl to nusprendžiau, kad bus geriau, jei draugausiu su mergaitėmis. Taigi susiradau kelias drauges, bet su jomis nesame labai artimos — nemanau, kad dar kada susitiksiu baigusios mokyklą. Vis dėlto visai smagu šį tą nuveikti drauge, o pažįstamos esame jau gana seniai, taigi viskas paprasta.

Tiek trumpai apie mane. Apskritai nesu gyvenimo džiaugsmu trykštantis žmogus. Retai juokiuosi ir glėbesčiuojuosi, kaip mėgsta kitos merginos. Pomėgiai mano nuobodūs — patinka skaityti ir gaminti maistą. Pramogauti mieste nemėgstu. Penktadienio vakarais su dėde žiūrint televizorių patinka išgerti romo, bet nerūkau marihuanos ir nevartoju kitokių narkotikų — nieko panašaus. Keista, kaip paprasta nuobodžiai gyventi, kai esi graži. Niekas to nepastebi, nes visi kažin kodėl įsitikinę, kad visų gražių merginų gyvenimas yra nuostabus. Žmonės kartais tokie trumparegiai. Ir kvaili.

Mano praeitis tamsi kaip ir mano mintys. Prisigalvoju visokių baisybių, net pati save kartais gąsdinu. Dažnai prabundu vidury nakties įsipainiojusi į paklodę, nors prieš miegą būnu tvarkingai pakišusi ją po čiužiniu, kad būtų sunkiau ištraukti. Kitą rytą visi keturi paklodės kampai vis tiek būna palaidi, o paklodė apsvijusi man kojas. Neatsimenu, kas vyko naktį. Neatsimenu sapnų. Nesijaučiu pailsėjusi.

Kai buvau maždaug dešimties, man nutiko šis tas blogo, bet kol kas verčiau į tai nesigilinti. Bet taip, tada buvau dar visai maža mergaitė, o tai, ką patyriau, neturėtų patirti nė viena mergaitė. Dėl to aš stipriai pasikeičiau. Ėmiau save žaloti. Pradėjau pjaustyti kulkšnis, tas vietas, kurias dengia kojines, kad niekas nematytų žaizdų. Žinojau, ką reiškia toks savęs žalojimas, — visi šiais laikais tai žino, bet kodėl taip elgiausi, paaiškinti negalėčiau. Suvokiau tik tiek, kad dėl to buvo lengviau negalvoti apie tai, kas nutiko.

Kai man suėjo dvylika, dėdė Aronas pamatė žaizdas bei randus ant mano kojų ir iškart suprato, ką tai reiškia. Dėdė nuvedė pas šeimos gydytoją, kuris nusiuntė pas Portmano vaikų klinikos psichologą.

Taip susipažinau su Rounu Forsu.

2

KEITĖ

— Mama, galime pasikalbėti?

Keitė telefone girdi uždususių ir išsigandusių savo dukrą.

— Ką? — klausia Keitė. — Kas atsitiko?

— Einu iš metro stotelės, jaučiu...

— Ką?

— Panašu, kad ten vėl tas vyras, — jos dukra kalba tyliai, beveik šnabždėdama. — Jis eina visai arti manęs.

— Kalbėk, Džordžija, tiesiog kalbėk.

— Aš ir kalbu, — atkerta jai Džordžija. — Kalbu. Ir klausausi.

— Kur tu dabar? — klausia Keitė, nekreipdama dėmesio į piktą paauglės toną.

— Kaip tik kylu į Tiunlio kalvą.

— Gerai, — apsidžiaugia Keitė. — Gerai, vadinasi, tuoj būsi namie.

Ji atitraukia užuolaidas ir pažvelgia į gatvę, į tamsų sausio mėnesio vakarą, tikėdamasi išvysti dukters siluetą.

— Nematau tavęs, — sako jausdama, kad ir pačią pamažu apima panika.

— Aš čia pat, — ramina Džordžija. — Jau matau tave.

Keitė taip pat pastebi dukrą. Širdis pamažu rimsta. Ji nuleidžia užuolaidas ir nueina prie lauko durų. Moteris atidaro duris ir sunėrusi rankas ant krūtinės, kad apsisaugotų nuo

ledinio šalčio, laukia Džordžijos. Kitoje gatvės pusėje vyriška figūra pradingsta ties takeliu, vedančiu prie didelio priešais stovinčio namo.

— Ten buvo jis? — Keitė klausia dukters.

Džordžija apsisuka, storo pūkinio palto rankovėse ji gniaužia kumščius.

— Taip, — patvirtina ji. — Tai buvo jis.

Mergaitė virpa, kai jai įėjus Keitė uždaro duris, ir ją apgaubia jauki koridoriaus šiluma. Džordžija trumpai, bet tvirtai apsikabina mamą, o tada lepteli:

— Kraupus žmogus.

— Ką konkrečiai jis padarė?

Džordžija nusipurto nuo pečių paltą, nerūpestingai nmeta ją ant artimiausios kėdės. Keitė ją pakelia ir pakabina koridoriuje.

— Nežinau, tiesiog kraupus.

— Kuria prasme kraupus?

Keitė nuseka paskui dukrą į virtuvę ir stebi, kaip ši atidaro šaldytuvą ir užmetusi akį vidun vėl jį uždaro.

— Nežinau, — pakartoja Džordžija. — Tiesiog eina iš paskos taip arti. Ir toks visas... *keistas*.

— Jis ką nors tau sakė?

— Ne, bet atrodė, kad nori kažką pasakyti.

Mergaitė atidaro spintelę, pasiima dėžutę „Jaffa“ sausainių, išsitraukia vieną, įsideda visą į burną. Sukramčiusi nuryja, nusipurto.

— Tiesiog išgąsdino mane, — aiškina ji. Džordžijos žvilgsnis užkliūva už Keitės baltojo vyno taurės, ji klausia: — Galiu gurkštelėti? Nervams nuraminti.

Keitė nepatenkinta užverčia akis, bet paduoda taurę dukrai.

— Atpažintum jį? — klausia ji. — Jei vėl pamatytum?

— Tikriausiai, — Džordžija jau nori trečiąkart gurkštelėti, bet Keitė paima taurę jai iš rankos.

— Pakaks.

— Bet aš juk patyriau psichologinę traumą! — pykteli Džordžija.

— Vargu, — suabejoja Keitė. — Bet tai tik įrodo, kad gyvenant net ir tokioje neva saugioje vietoje reikia būti atsargiam.

— Man nepatinka čia, — sako dukra. — Nesuprantu, kaip kas nors galėtų norėti čia gyventi.

— Suprantu tave, — Keitė pritaria jai. — Aš ir laikiu nesulaukiu, kada galėsime grįžti namo.

Šitą butą jie išsinuomojo, kad turėtų kur laikinai apsistoti, nes maždaug už mylios stovintis jų namas buvo smarkiai apgadintas įgriuvos. Iš pradžių atrodė, kad toks laikinas persikraustymas bus tarsi nuotykis, proga pagyventi prabangiai, bet jie nepagalvojo, kad prabangiose vietose įsikūrę turtingi žmonės, kuriems visai nepatinka, kai šalia jų gyvena kiti. Jie nepagalvojo apie nedraugiškai užvertus saugomus vartus ir kokios niūros gali būti šitos tylios, medžiais apaugusios, prabangiais individualiais namais apstatytos gatvės, palyginti su jiems įprastu triukšmingu Kilburno rajonu. Jie nepagalvojo, kad tuščios gatvės gali kelti didesnę baimę nei pilnos žmonių.

Po kurio laiko Keitė prieina prie švieslangio miegamajame į gatvės pusę ir vėl atitraukia užuolaidas. Belapių medžių šešėliai šokinėja ant aukštos tvoros priešais. Už tos aukštos tvoros — apleistas sklypas. Anksčiau ten stovėjęs namas buvo nugriautas, nes jo vietoje planuojama statyti naują. Keitė kartais mato, kaip sunkvežimiai įvažiuoja į statybų aikštelę pro vartus medinių plokščių tvoroje ir po kokios valandos išva-

žiuoja prikrauti žemių ir statybinių šiukšlių. Jie gyvena čia jau kokius metus, bet kol kas net pamatai neiškasti, neteko matyti ir architekto su šalmu ant galvos. Centriniam Londone retai kada išvysi tokį apleistą sklypą.

Keitė prisiminė, kaip neseniai iš už kampo tamsoje pasirodė Džordžija, baimę dukters balse, kurią sukėlė už nugaros aidintys nepažįstamo žmogaus žingsniai ir garsus jo alsavimas. Kaip būtų paprasta, mąstė Keitė, įsitempti pro tą tvorą iš gatvės kokią merginą ir ją ten išprievartauti ar net nužudyti, o tada paslėpti kūną tamsioje apleistoje valdoje. Įdomu, kiek laiko truktų kūno paieškos?

— Džordžiją vakar vakare kažkas labai išgąsdino.

Rounas pakėlė akis nuo nešiojamojo kompiuterio. Jo šviesiai mėlynose akyse suspindo baimė.

— Kas išgąsdino?

— Einant nuo metro stotelės namo jai pasirodė, kad kažkas ją seka.

Rounas vakar grįžo vėlai, dėl to Keitė paskendusį minytę ilgai viena gulėjo lovoje, klausėsi kitapus gatvės apleistose statybvietėje amsinčių lapių ir stebėjo už plonų užuolaidų linguojančias medžių šakas, primenančias įsišėlusią zombių kompaniją.

— Kaip jis atrodė? Tas vyras, kuris tave sekė? — Keitė paklausė Džordžijos kiek anksčiau tą vakarą.

— Paprastai.

— Kaip paprastai? Jis buvo aukštas? Storas? Plonas? Juodaodis? Baltasis?

— Baltasis, — pasakė dukra. — Vidutinio ūgio. Vidutinio sudėjimo. Su nuobodžiais drabužiais ir šukuosena.

Kažkodėl šitas abejingas apibūdinimas suerzino Keitę labiau nei tai, jei jos dukra būtų pasakiusi, kad tas vyras buvo dviejų metrų ūgio ir ant veido turėjo tatuiruotę.

Sunku paaiškinti, kodėl Keitė jaučiasi tokia nesaugi šitame rajone. Draudimo kompanija pasiūlė mokėti po 1200 svarų per savaitę už laikinąjį būstą, kol jų namas bus remontuojamas. Už tokius pinigus jie galėjo susirasti puikų namą savo rajone, su sodu, bet kažkodėl nusprendė pasinaudoti susiklosčiusia situacija kaip galimybe patirti nuotykių ir pagyventi kitaip.

Ieškodama vietos apsistoti Keitė pamatė skelbimą, kuriam buvo siūloma išsinuomoti nemažą butą dideliame name Hampstede. Abu jų vaikai lankė mokyklą, Svis Kotedžo, o Rounas dirbo Belsaizo parko rajone. Hampstedas buvo arčiau šitų vietų nei jų dabartinis namas Kilburne, tai reiškė, kad iki mokyklos ir Rouno darbo buvo galima nueiti pėsčiomis, nebereikėjo važiuoti metro.

— Žiūrėk, — tąkart pasakė Keitė, rodydama Rounui skelbimą. — Keturių kambarių butas Hampstede. Su terasa. Vos dvylika minučių pėsčiomis iki mokyklos. Penkios minutės iki tavo klinikos. Net Zigmundas Froidas gyveno toje gatvėje! Argi nebūtų šaunu bent trumpai pagyventi Hampstede? — smagiai paklausė.

Nei Keitei, nei Rounui Londonas nebuvo gimtasis miestas. Keitė gimė Liverpulyje, augo Hartlepule, Rounas gimė ir augo Rajuje prie Sasekso pakrantės. Sostinėje abu atsidūrė jau suaugę, todėl neturėjo jokių nuostatų skirtingų Londono rajonų atžvilgiu. Šiauriniame Londone visą savo gyvenimą praleidusi viena Keitės draugė, išgirdusi laikinąjį jų adresą, pareiškė:

— O ne, man tikrai nepatiktų ten gyventi — tokia nuošali vieta.

Tačiau Keitė, pasirašinėdama nuomos dokumentus, to nežinojo. Jai galvoje sukosi tik mintys apie romantišką pašto kodą, netoliese esantį vaizdingą Hampstedo centrą, garsiąją mėlyną atminimo lentą su Zigmundo Froido pavarde ant namo už kampo.

— Gal nuo šiol pasitik ją grįžtančią? — siūlo Rounas. — Ypač kai grįžta vakare.

Keitė pabandė įsivaizduoti Džordžijos reakciją išgirdus, kad nuo šiol motina lydės ją visur, jei tik vakare susiruoš kur eiti iš namų.

— Rounai, jai jau penkiolika! Ji tikrai nesutiks.

Vyras tik mesteli Keitei gerai pažįstamą žvilgsnį, kuris reiškia: ką gi, kadangi sprendimus priimi viena, vadinasi, nuo šiol tik tau tenka atsakomybė už visas nelaimes, kurias tavo sprendimai lems. Tai reiškia ir atsakomybę už potencialų mūsų dukters išžaginimą, užpuolimą ar nužudymą.

Keitė atsidūsta, atsisuka į langą, kuriame mato savo ir Rouno atvaizdą, blankų jų įpusėjusio vedybinio gyvenimo paveikslą: jiedu susituokę jau dvidešimt penkerius metus, tikėtina, kartu gyvens dar dvidešimt penkerius.

Už jų atspindžių sninga. Snaigių sūkuriai bjauroja jųdviejų paveikslą kaip kokie televizijos trukdžiai. Viršutiniame aukšte Keitė girdi tylūs kaimynų žingsnius, ten gyvena amerikiečių ir korėjiečių pora, kurių vardų ji neprisimena, bet jie šypsosi ir entuziastingai sveikinasi kiekvieną kartą sutikti. Kažkur toli girdėti policijos automobilio sirenos, bet šiaip aplink tylu. Šita gatvė visada tokia tyli, o iš dangaus krintantis sniegas ją apgaubė dar didesne ramybe.

— Žiūrėk, — Rounas atsuka žmonai savo nešiojamojo kompiuterio ekraną.

Keitė ant nosies nuleidžia skaitymui skirtus akinius.

— Moteris, dvidešimt trejų, seksualinio pobūdžio užpuolimas Hampstedo Viržyne.

Keitė giliai įkvepia.

— Na, — ji svarsto, — bet čia juk Viržynas. Nenorėčiau, kad Džordžija vaikštinėtų po Viržyną vakarais. Nenorėčiau, kad nė vienas mūsų vaikas vaikštinėtų vienas po Viržyną.

— Panašu, kad tai trečias užpuolimas per mėnesį. Pirma-
sis įvykdytas Pondo gatvėje.

Keitė trumpam užsimerkia.

— Ji už kokios mylios.

Rounas tyli.

— Perspėsiu Džordžiją, kad būtų atsargi, — sako Keitė. —
Liepsiu paskambinti man, kai eis namo vakarais.

— Labai gerai, — sutinka Rounas. — Ačiū.

— Žinau, kas ten buvo! — sušunka į virtuvę įpuolusi Džordžija, paskui ją įeina ir Tilė.

Dabar pusė penkių, abi vilki mokyklinės uniformas. Kartu su jomis į butą įsiveržia žiemiškai šalto oro gūsis ir panikos persmelkta nuotaika.

Keitė atsisukusi žiūri į dukrą.

— Kas kur buvo? — paklausia nustebusi.

— Tas mane išgąsdinęs vyras! — pareiškia Keitė. — Tai jis mane aną vakarą sekė. Su Tile jį ką tik matėme. Gyvena tame keistame name kitapus gatvės. Na, žinai, tame, prie kurio paliktas toks bjaurus fotelis.

— Iš kur žinai, kad ten buvo jis?

— Tikrai jis. Mačiau, kaip jis krapštėsi prie šiukšlių konteinerių ir *taip* pažvelgė į mus.

— Kaip pažvelgė?

— Keistai.

Tilė stovi už Džordžijos ir pritariamai linkčioja.

— Labas, Tile, — Keitė pasisveikina kiek pavėluotai.

— Labas.

Tilė smulkutė, didelėmis apvaliomis akimis ir žvilgančiais juodais plaukais, be galo panaši į „Pixar“ animacinių filmukų herojes. Jos su Džordžija visai neseniai pradėjo draugauti artimiau, nors tą pačią mokyklą lanko jau beveik penkerius metus. Tilė yra pirma rimta Džordžijos draugė nuo pradinės mokyklos. Nors Keitei sunkiai sekasi dukrą perprasti, ji visai norėtų, kad šitų dviejų merginų draugystė tęstųsi.

— Jis tikrai atpažino mane, — toliau kalba Džordžija, — pažvelgęs į mūsų pusę. Mačiau, kad jis suprato, jog čia ta pati, kurią sekė aną vakarą. To vyro žvilgsnis kažkoks nepadorus.

— Tu irgi tai matei? — Keitė klausia Tilės.

Tilė vėl linkteli.

— Aha. Jis atrodė nepatenkintas, išvydęs Džordžiją. Aki-vaizdžiai matėsi.

Džordžija atidaro naują „Leibniz“ sausinių dėžutę, nors spintelėje yra viena pradaryta, atkiša Tilei. Draugė mandagiai atsisako ir jos abi dingsta Džordžijos kambaryje.

Lauko durys vėl plačiai atsidaro, sugrįžta Džošas. Keitė net pralinks mėja. Iš Džordžijos visada sulauksi keistų naujienų, nuotaikų svyravimų ar skambių pareiškimų, bet štai sugrįžus mergaitės jaunesniam broliui atrodo, kad jis net nebuvo niekur išėjęs. Džošas nekaupia problemų, jas jis sprendžia laiku ir vietoje.

— Sveikas, brangusis.

— Sveika, mama.

Džošas pereina virtuvę, apkabina ją. Sūnus apkabina ją kiekvieną kartą sugrįžęs namo, prieš eidamas miegoti, sutikęs pirmą kartą ryte ir prieš išeidamas iš namų ilgiau nei porai valandų. Jis taip elgiasi nuo tada, kai dar buvo visai mažas. Keitė manė, kad užaugęs sūnus taip nebesielgs arba apkabins vis rečiau, bet jam jau keturiolika ir visai nepanašu, kad ketintų atsisakyti šito įpročio. Keista, bet Keitei kartais atrodo, kad būtent dėl Džošo ji šitiek metų praleido namie, nors jos vaikams į darbą neinanti mama seniai nereikalinga. Kažkodėl Džošas vis dar atrodo pažeidžiamas kaip tas mažas berniukas, kurį paliko graudžiai verkiantį pirmą dieną darželyje ir tokį pat raudantį rado grįžusi pasiimti po keturių valandų.

— Kaip sekėsi mokykloje?

Džošas gūžteli.

— Gerai. Sužinojau fizikos testo rezultatus. Gavau šešiasdešimt iš šešiasdešimt penkių. Antras rezultatas klasėje.

— O, — apsidžiaugia Keitė ir dar kartą trumpai, bet tvirtai priglaudžia prie savęs sūnų. — Džošai, tai juk nuostabu! Tu tikras šaunuolis! Tik pagalvok, fizika! Šaunu, kad tau ji sekasi, tik nesuprantu, iš ko tai paveldėjai.

Džošas pasiima bananą, obuolį, prisipila stiklinę pieno ir kurį laiką sėdi su Keite virtuvėje prie stalo.

— Tau viskas gerai? — paklausia jis po trumpos tylos.

Keitė nustebusi pažvelgia į sūnų.

— Taip.

— Tikrai viskas gerai?

— Taip, — pakartoja Keitė juokdamasi. — Kodėl klausai?

Džošas vėl gūžteli.

— Tiesiog šiaip.

Tada jis pasiima stiklinę su pienu, mokyklinį krepšį ir išeina į savo kambarį.

— Kas vakarienei? — dar paklausia, atsisukęs koridoriaus viduryje.

— Vištienos karis, — atsako Keitė.

— Jėga, — apsidžiaugia Džošas. — Kaip tik norėjau ko nors aštraus.

O tada vėl pasidaro tylu, pasilieka tik Keitė, pro virtuvės langą besiveržiantys tamsūs šešėliai ir jos sąmonės pakraščiais tyliai slenkančios padrikos mintys.

Kiek vėliau tą patį vakarą nutinka būtent tai — išsipildo keisčiausia su šituo rajonu susijusi Keitės baimė.

Kažkas užpuolė Džordžijos draugę Tilę, vos ši spėjo išeiti iš jų buto.

Keitė kvietė Tilę likti vakarienės, bet ši mandagiai atsisakė paaiškinusi, kad namie jos laukia mama. Keitė pagalvojo, kad merginai tikriausiai tiesiog nepatinka karis. Tilei išėjus vos po kelių minučių kažkas ėmė belsti į buto duris, pasigirdo durų skambutis, Keitė nuėjo atidaryti ir už durų rado stovinčią dukros draugę. Merginos veidas buvo perbalęs, jos šiaip didelės akys atrodė dar didesnės iš baimės.

— Kažkas sugriebė mane. Jis buvo sugriebęs mane, — išsigandusi pasakė ji.

Keitė greitai nuveda Tilę į virtuvę, pasodina ant kėdės, paduoda stiklinę vandens ir pradeda klausinėti, kas konkrečiai įvyko.

— Perėjau į kitą gatvės pusę, o kai buvau prie tos statybų aikštelės, pajutau, kad kažkas už manęs yra. Jis tiesiog sugriebė mane. Štai už čia, — Tilė parodo į klubus. — Ir bandė mane tempti.

— Kur tempti?

— Niekur, tiesiog arčiau savęs.

Džordžija atsisėda prie Tilės už stalo, suima mergaitės ranką.

— O varge, tu jį matei? Veidą jo matei?

Tilės rankos ant kelių dreba.

— Nelabai. Nežinau. Nemanau... Viskas įvyko... taip greitai. Greitai, labai greitai.

— Tavęs nesužeidė? — klausia Džordžija.

— Ne? — Tilė tarsi klausia, tarsi abejoja, ar jos nesužalavo. — Ne, — galiausiai pakartoja tvirčiau. — Man viskas gerai, aš tik... — ji nudelbia akis žemyn į savo drebančias rankas. — Išsigandau. Jis buvo... Tai siaubinga.

— Kiek jam metų? — klausia Keitė. — Daugmaž.

Tilė gūžteli.

— Nežinau, — šnarpšteli. — Jis buvo su gobtuvu, veidą apsirovyniojęs šaliku.

— Kokio ūgio?

— Gana aukštas, spėju. Ir lieknas.

— Gal iškviesti policiją? — paklausia Keitė ir pati nustemba, kodėl ji klausinėja ką tik užpultos šešiolikmetės, kviesti policiją ar ne.

— Dieve brangus, — teškia Džordžija, — žinoma, iškviesk.

Niekam kitam nespėjus paimti į rankas telefono, mergaitė pati surenka pagalbos numerį.

Atvažiuoja policija ir Tilės mama. Keitės namuose to dar nėra buvę — jos virtuvėje policininkai ir apsiašarojusi Tilės mama, kurios anksčiau nebuvo sutikusi. Ką jau kalbėti apie visą tą įtampą, nuo kurios Keitė dar ilgai negali užmigti, nors policija jau seniai išvažiavo, Tilė su mama išvyko su „Uber“ ir jų bute dabar visiškai tylu. Keitė žino, kad niekas iš čia gyvenančių dar tikrai nemiega po šito nemalonaus nutikimo, kuris, akivaizdu, kažkaip susijęs su jais, su šita vieta ir su ja — kažkokiu blogiu, kažkokia klaida, kurią ji padarė, nes nėra pakankamai geras žmogus. Keitė stengiasi liautis galvoti apie save kaip apie blogą žmogų, bet tą naktį gulint lovoje ją aplanko siaubingas suvokimas, po kurio pasijunta pažeidžiama ir purvina.

Kitą rytą Keitė nubunda prieš pat suskambant žadintuvui, pamiegojusi vos pusketvirtos valandos. Ji atsisuka, pamato Rouną, kuris ramiai sau miega ant nugaros, tvarkingai pasikišęs rankas po antklode. Jos vyras tikrai dailus. Gerokai pliktelėjęs, dėl to dar likusius plaukus nuolat skutasi — taip išryškėja jo keisti kaukolės kontūrai, kurių Keitė nepastebėjo jiems susitikus prieš trisdešimt metų. Ji įsivaizdavo, kad Rouno kaukolė turėtų būti lygi tarsi keraminė urna, o iš tiesų vyro galvos paviršiuje yra daugybė kalvų ir slėnių, ir dar nedidelis susiraukšlėjęs randas. Rouno smilkiniai iki kaktos išvagoti iškilių venų. Nosis didelė. Vokai užkritę. Jis jos vyras. Ir jis nekenčia jos. Keitė tai žino. Dėl to pati kalta.

Keitė išlipa iš lovos ir eina prie didelio švieslangio, pro kurį matosi gatvė. Neseniai pakilusi saulė veržiasi pro medžius, apšviečia statybvietę kitapus gatvės. Dieną ji atrodo nė trupučio nepavojinga. Keitė pažvelgia dešiniau, į tą namą su kieme paliktu foteliu. Prisimena vyrą, kuris ten gyvena, tą gąsdinantį vyrą, kuris sekė Džordžiją nuo metro stotelės ir nepadoriai žiūrėjo į jos dukrą bei Tilę vakar vakare tvarkydamas savo šiukšlių konteinerius, — tą vyrą, kuris iš Tilės apibūdini-mo panašus į jos užpuoliką.

Keitė paima vakar iš policininko gautą vizitinę kortelę. Detektyvas inspektorius Robertas Burdetas. Keitė paskambi-na, bet jis neatsiliepia, todėl ji tik palieka žinutę.

— Skambinu dėl vakarykščio Tilės Krasniki užpuoli-mo, — sako Keitė. — Nežinau, ar ten tikrai buvo jis, bet name priešais, tiksliau, dvyliktame name, gyvena toks vyras, kuris, kaip mano dukra tvirtina, vieną vakarą ją sekė. Ir dar ji sakė, kad vakar po pietų joms einant iš mokyklos jis keistai spoksojo į ją ir Tilę. Deja, nežinau nei jo vardo, nei pavardės. Jis maž-

daug tarp trisdešimties ir keturiasdešimties. Tai tiek. Atsiprašau, tiesiog pagalvojau. Dvyliktas namas. Ačiū.

— Kalbėjai šiandien su Tile? — Keitė klausia Džordžijos, kol dukra laksto po namus ruošdamasi iš ryto į mokyklą.

— Ne, — atsako dukra. — Ji neatsako į mano žinutes ir skambučius. Man atrodo, kad jos telefonas išjungtas.

— Viešpatie, — Keitė atsidūsta.

Jai sunku tverti tą kaltės jausmą — kažkodėl atrodo, kad dėl to, kas įvyko, kalta ji. Keitė įsivaizduoja, kaip tas vyras sugriebia Džordžiją, jos gražią, be galo atvirą dukrą, tamsoje šiai grižtant namo iš draugės. Mintis siaubinga. Tada Keitė prisimena smulkutę Tilę, kuri tokia sukręsta, kad nebegali skaityti geriausios draugės žinučių. Keitė suranda numerį, kurį į jos telefoną vakar vakare įvedė Tilės mama, spusteli ant jo.

Tilės mama atsiliepia į šeštą Keitės bandymą.

— O, Elona, labas, čia Keitė. Kaip ji? Kaip Tilė?

Ragelyje tylu, girdisi, kaip telefoną kažkas kažkur padeda, fone pasigirsta tylūs balsai, o tada kažkas sako:

— Klausau.

— Elona?

— Ne, čia Tilė.

— A, — tarsteli Keitė. — Tilė. Sveika, brangute. Kaip laikaisi?

Dar viena keista tylos pauzė. Keitė girdi Elonos balsą fone. Galiausiai Tilė prabyla:

— Turiu jums ką pasakyti.

— Taip?

— Dėl vakar vakaro. Dėl to, kas nutiko.

— Taip.

— Nieko nebuvo.

— Kaip tai?

— Niekas manęs neužpuolė. Tas vyras tik ėjo arti manęs, o Džordžija tiek prigąsdino dėl to vyriškio, kuris gyvena priešais jus, na, žinote, kad pamaniau, jog tai jis. Bet ten buvo ne jis, ten buvo visiškai kitas žmogus ir... tada parbėgau pas jus ir...

Ragelyje vėl pasigirsta keistas šnarėjimas, o tada Elonos balsas:

— Atleiskite, labai atsiprašau. Liepiau Tilei pačiai pasiaiškinti, nes tiesiog nesuprantu. Ta prasme, žinau, kad jos patiria daug streso, šiuo metu toms merginoms... egzaminai, socialiniai tinklai... taigi tiek visko. Bet tokį elgesį vis tiek sunku pateisinti.

Keitė iš lėto sumirksi.

— Vadinas, nebuvo jokio užpuolimo? — negali patikėti Keitė.

O kaip tas perbalęs Tilės veidas, iš baimės plačios akys, drebančios rankos ir ašaros?

— Nebuvo jokio užpuolimo, — abejingu balsu patvirtina Elona, bet Keitei atrodo, kad moteris pati nelabai tuo tiki.

Už lango Keitė mato, kaip detektyvas Robertas Burdetas lipa į kitoje gatvės pusėje stovintį automobilį. Ji prisimena žinutę, kurią paliko jo telefone kiek anksčiau tąryt apie tą keistą vyrą, gyvenantį name priešais. Kaltės jausmas suveržia jai skrandį.

— Policijai pranešėte? — Keitė klausia Elonos.

— Taip, žinoma, ką tik. Negalima leisti jiems švaistyti resursų. Ypač dabar, kai taip sumažintas finansavimas. Ką gi, siunčiu Tilę į mokyklą. Pabrukusią uodegą. Dar kartą labai atsiprašau.

Keitė padeda ragelį ir nuseka akimis detektyvo Burdeto automobilį, važiuojantį link sankryžos gatvės gale.

Kodėl Tilė melavo? Sunku paaiškinti.

Keitė dirba iš namų. Ji profesionali fizioterapeutė, bet metė darbą prieš penkiolika metų gimus Džordžijai ir nuo to laiko pacientų beveik neturėjo. Pastaruoju metu ji parašo vieną kitą straipsnį apie fizioterapiją į įvairius medicinos leidinius, žurnalus, retkarčiais išsinuomuoja kabinetą vienos savo bičiulės klinikoje Sent Džons Vude, kad padėtų pažįstamiems, bet didžiąją laiko dalį leidžia namuose kaip laisvai samdoma specialistė (arba kaip „namų šeimininkė su nešiojamuoju kompiuteriu rankose“, kaip Džordžija ją vadina). Savo namuose Kilburne Keitė turi nedidelį kabinetą antresolėje, bet šitame laikiname bute ji rašo sėdėdama prie virtuvinio stalo. Visi jos dokumentai sudėti į specialų dėklą prie kompiuterio, šituose namuose sunku išlaikyti tvarką ir išsaugoti darbui reikalingus daiktus, kad jų neįsiurbtų šeiminė butis. Rašiklio surasti beveik niekada neįmanoma, be to, namiškiai dažnai prirašinėja ant jos dokumentų kitos pusės. Nusprendusi persikraustyti į mažesnę butą Keitė apie tai nepagalvojo.

Kurį laiką pro langą Keitė žiūri į kitoje gatvės pusėje stovintį namą, tada sugrįžta prie kompiuterio ir pradeda gūgle ieškoti informacijos.

Ji sužino, kad paskutinį kartą butas dvyliktame name buvo parduotas ar pirktas prieš dešimt metų, kas labai neįprasta tokioje solidžioje vietoje. Namas priklauso Škotijoje registruotai įmonei „BG properties“. Daugiau nieko apie tą namą Keitei internete nepavyksta rasti, jokios informacijos apie tai, kas jame galėtų gyventi. Keistai paslaptingas namas, nusprendžia ji. Regis, tai namas, į kurį žmonės įsikelia, bet niekada neišsikrausto; namas, kurio gyventojai niekada neatitraukia jų langus dengiančių storų užuolaidų ir palieka kieme trūnyti baldus.

Keitė pradeda gūglinti apie su šiuo adresu susijusią juostilę. Ji tiksliai nežino, kas yra juostilė, bet atrodo, kad turėtų būti įdomių dalykų ties šita sankryža, kur vėlai vakarais šitaip tylu, kur tušti sklypai ilgam lieka neužstatyti, kur kasnakt amsi lapės, kur namo skubančias paaugles kažkas seka ir užpuldinėja tamsoje, kur ji pati jaučiasi nesaugi ir kur jos apskritai tikriausiai neturėtų būti.